

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЖИТЛОВОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Держава протягом багатьох років усувалася від вирішення проблем житлової політики, переклавши основний фінансовий тягар на людей, які самостійно забезпечують себе оселями. Біля 70% будинків мають прострочені терміни капітального ремонту і можуть невдовзі потрапити до аварійного фонду. Компенсувати його новою забудовою неможливо, навіть в тривалій – 15-25 років – перспективі, а отже розв’язання житлової проблеми більшою мірою пов’язане з відновленням та реконструкцією будинків, які знаходяться в експлуатації. Інша проблема полягає в тому, що в Україні немає сучасної методики розрахунку вартості квадратного метра житла (сьогодні застосовуються ті ж самі підходи, що й сорок років тому, які значно вигідніші для підрядників, ніж для споживачів). Крім того, немає юридичних механізмів визначення власників конструктивних елементів житлових будинків, відповідальних за їх стан. Отже, відбулася інституціоналізація неефективного власництва та управління житловим фондом, і саме тому розв’язання житлової проблеми є надскладним завданням.

Особливої гостроти набула житлова проблема серед української молоді та сімей з дітьми, що вкрай негативно впливає на демографічний стан країни. На законодавчому рівні необхідно забезпечити створення ефективних механізмів забезпечення таких сімей тимчасовим соціальним житлом, а також сприяти розвитку системи молодіжних житлових комплексів та молодіжних житлово-будівельних кооперативів.

До речі, наразі оперативного вирішення потребують житлові проблеми з якими зіткнулися внутрішньо переміщені особи. У зв’язку з цим певні заходи та їх реалізація передбачені у межах Комплексної державної програми щодо підтримки, соціальної адаптації та реінтеграції громадян України, які переселилися з тимчасово окупованої території України та районів проведення антитерористичної операції в інші регіони України, на період до 2017 року, затвердженої Постановою Кабінету Міністрів України від 16.12.2015 р. № 1094.

Зокрема, п. 11 Плану заходів з виконання вказаної Програми передбачає здійснення низки дій, спрямованих на забезпечення права переселених громадян на житло. Серед таких заходів заслуговує схвалення положення щодо створення соціального житлового фонду в містах (гуртожитки) для надання в оренду переселеним громадянам на пільгових умовах (підпункт 4 п. 11). Адже на сьогодні більшість

переселених громадян не може дозволити собі оренду житла приватної форми власності через досить високу орендну плату. Як результат, переселені громадяни мають задовольнятися житлом з непридатними для проживання умовами або ж повертатися на тимчасово непідконтрольну територію, де знаходяться їх житло. Держава сьогодні не має можливості надавати житло громадянам на безоплатній основі. Проте, держава повинна, зокрема, й за допомогою житлових програм, створивши пільгові умови, оживити будівельний ринок, та, зрештою отримати додаткові надходження до державного бюджету через податки, які надійдуть від будівельної галузі.

Активізація зусиль держави у напрямку розв'язання житлових проблем громадян створила б умови для розв'язання широкого кола соціально-економічних і суспільно-політичних проблем, зокрема, дала б потужний поштовх розвитку вітчизняної будівельної галузі, а через неї – і всій українській економіці, позитивно вплинула б на наявний ринок робочої сили. Це дало б можливість в умовах нестабільної світової економічної ситуації забезпечити стабільний економічний розвиток країни.

Створення державою умов для подолання житлової кризи повинно стати справжнім стратегічним пріоритетом державної політики. Така політика сприяла б покращенню демографічної ситуації, дозволила б знизити рівень соціальної напруженості, відновила б довіру суспільства до влади.

Для реформування досить масивного житлового законодавства потрібно розробити стратегію, затвердити її, розробити інституційний елемент (законодавство), розробити на базі законодавства план реалізації житлової політики з визначенням строків, матеріальних, фінансових, організаційних ресурсів, механізм відстеження і коректування в процесі виконання.

Отже, зважена державна житлова політика за сучасних соціально-економічних умов набуває характеру важливої складової національної безпеки. При цьому держава має залучати до сфери будівництва житла інвесторів створюючи їм сприятливі економічні умови у межах проектів державно-приватного партнерства.

Література

1. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/content/chapter02.html>.
2. Біловський О. А. Будівництво доступного орендного житла як стратегічний напрям державної житлової політики України / О. А. Біловський // Стратегічні пріоритети – 2014 – № 2 – С. 67-72 – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/spa_2014_2_12.
3. Third European Quality of Life Survey. Quality of life in Europe: Impacts of the crisis. – Luxembourg : Publications Office of the European Union, 2012. – 163 p.

4. Діти, жінки та сім'я в Україні : стат. зб. / Державна служба статистики України. – К., 2012. – 351 с.

5. Стоянова М. А. Государственное регулирование цен на рынке жилой недвижимости : автореф. дисс. ... канд. эконом. наук: спец. 08.00.05 / М. А. Стоянова. – Санкт-Петербург, 2013. – 22 с.

УДК 347.78 (043.2)

Грабовська Г. М., к.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ХОРЕОГРАФІЧНІ ТВОРИ ЯК САМОСТІЙНІ ОБ'ЄКТИ АВТОРСЬКОГО ПРАВА

Серед великого спектру об'єктів авторських прав належне місце займають хореографічні твори. Вони є окремими об'єктом авторського права що призначаються для виконання на сцені.

Хореографія в сучасному значенні – мистецтво створення танцю, створення танців і танцювальних спектаклів (балетів); загальна назва танцювального мистецтва; запис руху танців за допомогою умовних знаків. Це композиція рухів для танцю на сцені або будь-яка інша об'єднана одним задумом система жестів, створена для виконання. Хореографія (від грец. *choreia* – танок) спочатку розумілася як запис танцю, потім – як мистецтво твору танцю, балету, а нині – як танцювальне мистецтво в цілому. Танцювальне мистецтво є одним із найдавніших проявів народної творчості, якому властиві елементи синкретизму (від грец. *synkretismos* – поєднання), коли танок, музика, спів і поезія не були відділені один від одного [3, с. 94].

Театральні декорації і костюми є об'єктами авторського права. Питання, яке виникає, полягає в тому, чи може автор театральних декорацій і костюмів претендувати на співавторство в творі, для якого вони призначаються. Декорації і костюми можуть бути повністю відокремлені від самої п'єси. Вона може бути показана з іншими декораціями і костюмами, як це часто трапляється при відновленні театральної постановки або балету в новій режисурі. Визнання за автором декорацій і костюмів його права на співавторство можливе лише за наявності спільного твору, і його внесок до загальної справи повинен визначатися спільними зусиллями з метою створення твору. Та роль автора декорацій і костюмів не є такою, оскільки він має справу з уже закінченим, самодостатнім твором. Хореографія – це мистецтво створення зорового образу спектаклю за допомогою декорацій, костюмів, освітлення, постановочної техніки. Театральні постановки драматичних і хореографічних творів слід вважати виконанням творів, але не творами як